

Εἰς τοῦ ἡλίου τὴ λαμπράδα δλα τ' ἄστρα ν' ἀχνοσβοῦνε
ΦΠανᾶς ἔνθ' ἄν. Συνών. σιγοσβήνω.

ἀχνοσκοτάδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀχνοσκοτάδο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. σκοτάδι.

Σκότος ἀχνόν, ἦτοι μέτριον, οὐχὶ βαθύ. Συνών. μει-
σοσκοτάδο.

ἀχνοσύννεφο τό, ΠΝιρβάν. Θέατρ. 1,14 ἀχνοσύν-
νεφο ΚΠαλαμ. Βωμ.³ 58.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνός καὶ σύννεφο.

Νέφος ἀραιὸν ὡς ὀμίχλη: Τὸ φεγγάρι τὸ χλομὸ θενὰ
μαζεῦη τοὺς ἀχνούς... καὶ θὰ μοῦ φαίνη μὲ ἀσημένια φο-
ρεσιὰ σὰν τ' ἀχνοσύννεφα ΠΝιρβάν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κὶ ἀπάνω 'ς τ' ἀχνοσύννεφο μπορεῖ κανεὶς νὰ πλάσῃ
τ' ἀγαλμα ποῦ σκαλίζει το 'ς τὸ μάρμαρ' ὁ τεχνίτης
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀχνότιστος ἐπιθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χνοτιστός < χνο-
τίζω.

1) Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μὲ χνότα σύννηθ: Ἀχνό-
τιστο ποτήρι. 2) Ὁ μὴ ἀπόζων, ἐπὶ κρέατος ἢ θηρά-
ματος Θήρ.

ἀχνότρεμος ἐπιθ. Τυπάλδ. Ποίημ. 101 ΣΣκίπη Τρό-
παια 58.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Ὁ λεπτὸς καὶ τρέμων: Ποίημ.

Εἶδα συχνὰ τὴ μάνα μου ἐμπρός μου νὰ προβάλλῃ
καὶ νὰ μ' ἀνοίγῃ ἀχνότρεμη τὴ σπλαχνικὴν ἀγκάλη
ΙΤυπάλδ. ἔνθ' ἄν.

Ρίχνω τὰ μάτια μου 'ς τ' ἀστέρια

κ' ἐκεῖνα ἀχνότρεμα φωτίζουνε

ἄσβεστα αἰώνια νεκροκέρια

ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν.

ἀχνοτρέμω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνὰ καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνὰ καὶ τοῦ ρ. τρέμω.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνὰ (II) καὶ τυρί.

Τυρὸς κατασκευαζόμενος ἄνευ πυτίας ἐκ γάλακτος

ἀμελγομένου εὐθύς μετὰ τὸν τοκετόν.

ἀχνούδα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγνούδα Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνη καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

Λεπτὸν καὶ καθαρὸν ἄλευρον. Συνών. ἀχνη 4.

ἀχνούδιαστος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χνουδιαστός
< χνουδιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων χνοῦν. Συνών. ἀχνούδωτος 1.

ἀχνούδωτος ἐπιθ. σύννηθ. ἀχνούδουτους πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χνούδωτος.

1) Ἀχνούδιαστος, ὁ ἰδ., σύννηθ. 2) Ἐκεῖνος εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου δὲν ἀνεφύη χνοῦς τῆς ἡβῆς
σύννηθ.: Ἀγῶρι-παλληκᾶρι ἀχνούδωτο. Ἀχνούδωτα μάγουλα
-χσίλη.

ἀχνούλλης ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης.

Ὁ ὀλίγον τι ὠχρός: Εἶναι λίγο ἀχνούλλης. Συνών. ἀ-
χνούτσικος.

ἀχνούπας ὁ, Λῆμν. ἀχούνουπας Κεφαλλ. ἀχού-
μ'πας Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχνούπι < *ἀχνωπός < ἀχνη.

1) Ὁ ἀθήρ τοῦ στάχους Κεφαλλ. Συνών. ἀγὰνα
(I) 1, ἀγανο 1, ἀθέρας Α 1. 2) Τὸ κέλυφος τοῦ κόκ-
κου τοῦ σίτου Κεφαλλ.: Ἐκόδεψα νὰ πνιγῶ, γιατί ἐδῆκε
ἕνας ἀχούνουπας 'ς τὸ λαιμό μου Κεφαλλ. 3) Τὸ μετὰ
τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν ἀπομένον μέρος τῆς σταφυλῆς
Κεφαλλ. Συνών. ἀχάνι 2, τσάμπουρο. 4) Μικρὸν
ἄχυρον τοῦ στάχους τῆς ἀγρώστιδος Ἰμβρ. Λῆμν.

ἀχνούρα ἡ, Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνα καὶ τῆς καταλ. -οῦρα.

Ἀτμός: Ἀπὸ τὴν πολλὴ φωτιά τὸ φαεῖ βγάνει ἀχνούρα.
Ἀπὸ τὴν κάψα βγάνει ὁ τόπος ἀχνούρα. Συνών. ἀμπου-
ρος, ἀχνός (II) 1.

ἀχνούτσικος ἐπιθ. Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός διὰ τῆς καταλ. -οῦτσικος.

Ἀχνούλλης, ὁ ἰδ.

ἀχνοφαίνομαι, ἰδ. ἀχνο- 3.

ἀχνόφαντος ἐπιθ. ΜΚαλαμ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 119 ἀχνόφαντος ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 16.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνα καὶ τοῦ ἐπιθ. φαντός.

Ἀραχνοῦφης: Ἀχνόφαντο ἀτλάζι ΜΚαλαμ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Γῦρο ἀπὸ τ' ὀλοστρόγγυλο κεφάλι τὴ στολίζει...

ἀχνόφαντο, ἐφτάχρωμο σὰ δόξα ἔνα στεφάνι

ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.

ἀχνοφέγγαρο τό, ΦΠανᾶ Λυρικ. 193 καὶ 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φεγγάρι.

1) Τὸ ἀχνὸ φεγγάρι: Ποίημ.

Τὸ ἀχνοφέγγαρο ποῦ αἰώνια σκορπίζει

τὸ φῶς του τὸ φιλόστοργο 'ς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλᾶ

ἔνθ' ἄν. 423. 2) Τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς σελήνης: Ποίημ.

Κὶ ὅταν μὲ τ' ἀχνοφέγγαρο πετᾷς σὰν περιστέρι
ἔνθ' ἄν. 193.

ἀχνόφεγγο τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος.

Ἀμυδρὸν φῶς: Μπαίνοντας μὲν αὐγὴν, ἀχνόφεγγο, ἦρε
'ς τὴν ἐκκλησιὰ πεσμένη ἀπάνου 'ς τὸ πλακόστρωτο ἄλλη μὲ
γυναῖκα. Συνών. ἀχνόφωτο.

ἀχνόφεγγος ἐπιθ. ΚΣκόκου Διηγ. 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος.

Λεπτός, λεπτοφυής: Ἀχνόφεγγες πεταλοῦδες.

ἀχνοφέγγω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνὰ καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Φέγγω ἀμυδρῶς: Ἀχνοφέγγουνε τ' ἀστέρια.

ἀχνόφωτο τό, ΓΞενοπ. Τρίμορφ. γυν.³ 221.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φῶς.

Ἀχνόφεγγο, ὁ ἰδ.: Ἀλλὰ ποτὲ ἡ γαλήνη καὶ τὸ ἡμερο
τ' ἀχνόφωτο τῆς ὥρας δὲ μπηκαν βαθύτερα 'ς τὴν ψυχὴ τῆς
Νίτας.

ἀχνόφωτος ἐπιθ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 55
ΑΠροβελ. Ποίημ. 119.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φῶς.

Ὁ ἔχων ἀσθενὲς φῶς πολλαχ.: Ποίημ.

Καὶ λάμπουνε τὰ μάτια της 'ς τ' ἀχνόφωτα σκοτάδια
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Κὶ ὁ ἡλῖος παίζει σιγανὰ | μὲ τοῖς ἀχνόφωτες λαμπάδες
ΑΠροβελ. ἔνθ' ἄν.

